

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

י"ד ניסן תשפ"א • גליון 151 • פרשת צו

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:11	19:35	18:34	ירושלים
20:15	19:38	18:32	חיפה
20:11	19:34	18:34	

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה'שיבת המוסדות'

סגולה לפרנסה

סיפורי מופת המסוגלים לפרנסה טובה במיוחד לחג הפסח

סגולה לישועות

הוא היה בחור מבוגר, שזמן רב המתין לזיווג אך טרם נושע. הזמן חולף עובר וישועה אין, ובלייל הסדר - לאחר סיום הסדר - הציעה לו אמו כי יאמר 'שיר השירים', כי 'שיר השירים' בליל פסחים הוא סגולה נפלאה.

הבחור טען כי אשמורות עיניו נעצמות, הוא מתקשה להמשיך ולשמור על עירנות, אך אמו עודדה אותו ואמרה שתשב ותאמר עמו שיר השירים לישועתו.

חלפו כמה חודשים, והנה בא הבחור בברית האירוסין. חלפו כמה חודשים נוספים, ואחיו הצעיר ממנו בא גם הוא בברית האירוסין, באופן מפתיע למדי... רק אז התברר כי האם אמרה גם לבן הצעיר את אותה הסגולה, ובכך זכתה ששני בניה יקימו את ביתם בתוך חודשים ספורים!

סיפור זה המובא בספר 'אוצרות הזמן', חושף לנוגד עינינו את הסגולה הנפלאה של שיר השירים, היהלום האהוב הממתין לו לאחר ליל הסדר.

החיד"א זי"ע גילה כי לאחר עריכת הסדר זהו רגע בו כל העולמות מאירים ומזהירים, וזה הזמן לנצל את עת הרצון ולהשתתף ב'שיר השירים' נרגש. הבה נאמץ גם את המתנה הנפלאה הזו, ונזכה בכל שלל המתנות המושפעות לנו מן שמיא בליל הסדר!

בפנים וראו האין שהיהודי יושב כמלך בגדוד ומנהגו שכשהגיע ל"דיינו" אומר חרוז אחד וכל המסובים עונים אחריו "דיינו". ובעת שעמד המלך מאחורי החלון אמר היהודי את החרוזים של דיינו, ושמו של הכומר היה "דייני" ואמר המלך הנה עכשיו עושה היהודי חקירה מי גנב טבעת המלך וכולם אומרים "דייני" והבין המלך שהכומר דייני הוא גנב הטבעת וצוה המלך לאסור את הכומר ולהכותו עד שיודה וכך היה שהוא גנב את הטבעת והמלך נתן ליהודי הון רב וזכה לכבד את כל חג הפסח.

מעשה השלישי: היה יהודי אחד שעבד אצל פריץ. פעם אחת התפאר הפריץ ואמר ליהודי נכון הדבר באם לא הייתי נותן לך פרנסה היית גווע ברעב ח"ו. היהודי היה ירא שמים וענה: מה אתה אומר אתה מפרנס אותי הלא יש אל בשמים והוא זן ומפרנס לכל הברואים ואותי ג"כ, ואם הפריץ לא יהיה השליח יתן לי ה' ע"י שליח אחר. כששמע הפריץ תשובתו של היהודי חרה לו מאוד וציווה ליהודי שיעזוב מיד את מקומו ולא יתן לו שוב עבודה. היה זה לפני חג הפסח והיהודי היה עני ולא היה לו במה להכין צרכי החג. לפריץ היה אוצר מטבעות זהב והיה נוהג להיכנס לאוצרו לנקות את המטבעות מחלודה ברוק שבפיו, ולפריץ היה קוף וכשכנס הפריץ לאוצרו לנקות את המטבעות לקח עמו הקוף. והקוף ראה אין שהפריץ מנקה המטבעות ברוק שבפיו וחשב שהפריץ אוכל מהמטבעות של זהב אח"כ ירד הקוף לבד לאוצרו והתחיל לאכול מהמטבעות עד שנתמלא כרסו במטבעות ונפל פגור. כשראה הפריץ שהקוף מת צוה למשרתו שידרוק הנבלה לבית היהודי, וכשזרקו את הקוף בביתו של היהודי נקרע בטנו ונפל ממנו הרבה מטבעות של זהב והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה. בליל הפסח שלח הפריץ את משרתו לבית היהודי לראות אם יש לו מה לאכול ומשרתו הגיע בחזרה ואמר שיש ליהודי כל טוב אז שלח לקרוא את היהודי ושאל אותו מאין היה לו מעות להכין צרכי פסח סיפר לו היהודי אין שזרקו לו חיה בביתו וממנה נפלה מטבעות של זהב אז אמר הפריץ עתה ידעתי שהשי"ת זן ומפרנס לכל.

והגים לספר שלשה סיפורי מופת בשבת שלפני חג הפסח, וידוע שיש בהם סגולה גדולה למי שמספרם מובטח לו שיהיה לו כל צרכי חג הפסח בהרחבה גדולה. וידוע שהמגיד הקדוש מקאזניץ זיע"א סיפר לפני פסח אלו הג' סיפורים ואמר שמסוגלים להשפיע לבני ישראל צרכי פסח בהרחבה. **מעשה הראשון:** היה יהודי שעשה לפני חג הפסח חבית יין שרף ונסע למכור את הי"ש (יין שרף) ועבר עם החבית את הגבול בין מדינה למדינה ותפסו אותו שומרי הגבול ולקחו ממנו את החבית כי היה אסור לפי חוקי המדינה לסחור עם יי"ש מבלי רשיון מיוחד. נסע היהודי תיכף להרבי רבי אלימלך זיע"א ובכה מאד שלקחו ממנו החבית יי"ש. אמר לו הרב שילך ויאמר לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יי"ש ויראו שזה חבית מים ולא יי"ש. וכן עשה היהודי, וצויה לשומרי הגבול לטעום מהחבית וראו שהיא מלאה מים ולא יי"ש ונתנו לו בחזרה החבית. והיהודי חזר שוב לרב ובכה לפניו שהחבית יי"ש היינה מקור הכנסה עבורו לצרכי פסח ועכשיו החבית יי"ש מלאה מים. אז אמר לו הרב שיטעמו ויראה שהחבית מלאה יי"ש וכן היה שהחבית מים נהפך שוב ליי"ש והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה.

מעשה השני: היה מלך שאבדה לו הטבעת וציווה לחפש הטבעת ומי שקיבל על עצמו לחפש נתן לו המלך הרבה מעות שיהיה לו אפשרות לחפשה. היה שם יהודי עני ואביון ולא היה לו במה להכין צרכי חג הפסח אמרה לו אשתו תלך ותאמר שאתה גם כן רוצה לחפש והמלך יתן לך מעות ובה המעות יא לאו במה להכין צרכי חג הפסח, ונראה בעינינו עצת אשתו. הלך למלך ואמר לו שהוא רוצה ג"כ לחפש טבעתו והמלך נתן לו מעות וכך היהודי הכין בזה המעות צרכי פסח בהרחבה גדולה והיהודי היה מכניס הרבה אורחים. אחד מיועצי המלך היה כומר רשע שונא ישראל מובהק, ולא היה יכול לסבול אין היהודי הנ"ל רימה את המלך והוציא ממנו מעות. הלך הכומר בליל חג הפסח מאחורי חלון היהודי וכראותו אין שאוכל ושותה ואינו עוסק כלל בחיפוש טבעת המלך הלך הכומר למלך ואמר לו אתה חושב שהיהודי מחפש הטבעת הנה אראה למלך מה עשה היהודי במעות שנתן לו המלך. המלך הלך עם הכומר עד ביתו של היהודי ועמדו מאחורי החלון והסתכלו

שנזכר לחג פסח כשרושמח
מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 ב'שיבת אור דוד'

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אהם לתקיים
אלפי טלמי צארי המרשה
הנצלחתםם אז לעיני קדושתם
התקשרו עכשיו 05-04-000-000

ליציאתנו
ידון חיה בת הדס
יוסי בן רחל
צורי בן חוה
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיבה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
ליקר בת עליזה

לחובלתנו
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן יודנה

ליציילי נשמתנו
סלמה בן ג'ון ג'ון
סנילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

מיהו ה'מאכער' הנכון?

נטלתי את צרור הכסף והעברתי אליהן, ועכשיו תגיד אתה - האם יש 'מאכער' טוב ממצות צדקה?

הן נטלו את הכסף, ובירכו אותך בכל הברכות, וגם התפללו שאתה ובנך תינצלו מכל צרה וצוקה. נו, איך הברכה שלהן עובדת? ה'מאכער' שלי יודעים את העבודה? שואל רבי יצחק אלחנן בחיוך רחב...

מתברר, שכאשר אדם פונה אלינו ומבקש צדקה, נראה בעינינו שהאיש הזה בא לקחת, אך הוא בא לתת הרבה יותר... הוא בא להעניק הזדמנות, הוא בא לתת כלי לזכות לחיים חדשים! הוא בא להיות ה'מאכער' שלנו בשערי שמים, לעשות עבורנו את העבודה ולנקות מעלינו גזירות באלגנטיות, לפתור את הבעיות שלנו באופן מקצועי ונקי!

וכך מאיר לנו בספר 'מעיל צדקה', אות א' תרצ"ט, וזה לשונו: 'אם רואה אדם שבא אליו עני בפתע פתאום, יידע שיש עליו גזירה והקדוש ברוך הוא רוצה להציל אותו ולכן שולח לו עני כדי שעל ידי נתינת הצדקה יינצל מהגזירה!'

עד כמה אנו צריכים להתרגש ולשמח, ולהודות למי שפונה אלינו ומבקש עזרה, מתוך ידיעה ברורה כי הוא לא פנה אלינו במקריות, אלא נשלח על ידי הקב"ה, כשליח אישי המכוון אלינו ודווקא אלינו, כדי לתת לנו כלי להינצל מגזירות חלילה, להעניק לנו אפשרות לפתוח עבורנו שערי שמים, להתוות לנו דרך כיצד נזכה לישועה, כאן ועכשיו! כמה נודה לו ונשמח לתת לו, הן הוא נמנה על 'כוחות ההצלה' שלנו!

הצדקה היא רבת כח, אין ערוך להשפעתה. ברגע אחד היא מסדרת מצוקות, פותרת בעיות, מבטלת גזירות, קורעת צרות. רק לתת צדקה ברוחב לב, וזוכים בשערי שמים פתוחים!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

הלה יטפל בכך באופן מושלם, בלי להותיר ממך כל טביעות אצבעות. תשאיר אצלי את הכסף, ולך הביתה רגוע ושלו כי תעודת הפטור כבר בדרך!

'תודה רבה לכבוד הרב על מסירותו למעני', השיב הגביר בהתרגשות, 'הנה צרור הכסף, יעשה בו הרב כראות עיניו לפתור את הבעיה!' ולאחר שהגיש את הכסף לרב, נפרדו לשלום. והנה, כמובטח, שבועיים אחר כך הגיע הביתה מכתב משלטונות הצבא, בו נכתב כי 'בנכס לא ראוי לשרת בצבא הממלכה בשל בעיות בריאות. ניתן להגיש ערעור!' נכתב במכתב הקצר והלקוני, והעשיר רץ לביתו של רבי יצחק אלחנן לבשרו על כך...

רבי יצחק אלחנן שב ומקבלו בכבוד, ושמח לשמע הבשורה המרנינה כי בנו נפטר מצרת הצבא הליטאי. ואז מבקש הגביר: 'אולי כדאי שהרב יגלה בחשאי מיהו ה'מאכער' הלז, העושה עבודה מקצועית כל כך, למען יסתייעו בו יהודים נוספים!'

'אדרבה', אומר רבי יצחק אלחנן, 'אספר לך, חשוב שאנשים יידעו מיהו ה'מאכער' שפתר את בעיית הצבא, זהו 'מאכער' ייחודי המתמחה בפתרון בעיות רבות נוספות!'

'כשהגעת אליי לראשונה', מספר רבי יצחק אלחנן, 'יצאתי אליך בהותירי בחדר הפנימי אם אלמנה ובתה היתומה, שהגיעו אליי באותו יום נסערות ובוכיות. הן סיפרו כי לא מזמן התארסה הבת - הכלה, והיא עומדת בחוסר כל לפני מועד נישואיה. עליה להביא נדוניה, ולממן חתונה, ביגוד מינימלי וקורת גג לזוג הצעיר - ומנין לה הון העתק הדרוש לחתונה?'

הרגעתי אותן, סיפר רבי יצחק אלחנן, 'וביקשתי מהן להמתין קמעא כדי לטכס עצה. אחר כך הגעת, והותרת בידיי סכום כסף נכבד להעבירו ל'מאכער' שיסדר את ענין הצבא. הלא מי כמוני יודע שאין 'מאכער' שיכול לסדר את הענין, רק מצות הצדקה יכולה לפתור את הבעיה... לפיכך,

את הסיפור הבא, סיפר הגאון רבי ראובן פיינ זצ"ל, שנודע בכהנו כראש ישיבת 'תורה ודעת' בארה"ב. ומעשה שהיה כך היה:

היה זה בימי מלחמת העולם השנייה, עת התגלגל רבי ראובן מעיר לעיר ומבית לבית, בגלותו יחד עם בני ישיבת מיר הבורחים לכיוון שנחאי שביפן. במהלך אותה תקופה התארח בביתו של יהודי אמיד ונכבד, אשר סיפר לו את הסיפור שאירע בביתו של הגאון רבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל, ממנהיגי יהדות ליטא טרם המלחמה.

אל ביתו של רבי יצחק אלחנן עלה גביר נודע, וסיפר באוזני רבן של ישראל, 'רבי, בוודאי אתם יודעים על סכנת הגיוס לצבא הליטאי, המרחפת על ראשם של כולנו', פתח האיש ונאנח, כשרבי יצחק אלחנן מהנהן לעברו. הן סכנת הגיוס לצבא הליטאי הנכרי היתה קשה מנשוא, צבא שכולו התרועעות עם גויים ערלים ללא כל תנאי יהדות, לצד סיכון חיים תמידי. מי יכול להיכנס לגוב האריות הלזה?'

הדרך היחידה להינצל מהצבא היתה באמצעות תשלום שוחד בסכום גבוה מאוד למפקדי הצבא המקומיים. הללו, תאבי בצע וחובבי שלמונים, היו מעלים את המחיר מיום ליום, ובתמורה להררי רובלים ניאותו להעניק פטור משחרור צבאי. דא עקא, שסכום העתק אותו דרשו לא היה בר השגה לכל אדם...

'רבי', אמר היהודי האמיד, 'יש לי את הכסף, אני איש עשיר ומוכן לשלם כדי שישחררו את בני אך מפקדי הצבא הארוורים לא בוחלים באמצעים ולאחרונה מצאו להם גישה חדשה - הם גם לוקחים את הכסף, וגם מלשינים על האב המשחד כי נתן שוחד, וכך גוררים את האב והבן למלתעות הצבא... וכך, עם צרור כסף גדול ביד', אמר האיש והניף ארנק עב כרס מלא מזמונים, 'אני אובד עצות לחלוטין!'

רבי יצחק אלחנן הביט בו ברוך, ועודדו וחיזקו כי ישועת השם כהרף עין. אחר כך הוסיף ואמר: 'תשמע, יש לי 'מאכער' - עסקן מצטיין, לו השפעה רבה על כל ראשי הצבא. אני בטוח כי

"יצאתי אליך בהותירי בחדר הפנימי אם אלמנה ובתה היתומה שהגיעו אלי נסערות ובוכיות..."

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות פסח

כיצד מקיימים מצוות הסיבה?

א. חייבים בין איש ובין אשה להסב על צד שמאל, בארבע כוסות ובאכילת כזית מצה של המוציא מצה, הכורך והאפיקומן (וגם איטר).

ב. מי ששכח להסב חייב שוב לשתות ולהסב, אבל אשה ששכחה לא חוזרת שוב, ולכן רצוי שיהיה אדם שיזכיר לכל המסובים להסב שהרי אין אנו רגילים בכך כל השנה. יש להסיב את הגוף אחורה מעט ולצד שמאל, וכדאי לשבת על כיסא עם ידיים או כרית, שיראה כבן חורין, ואם אין לו ישען על השולחן או אפשר על ברכי חבירו.

מצוות אכילת מצה

א. אדם שאוכל מצה בליל פסח מקיים מצוה מדאורייתא שנאמר (שמות יב יח) "בערב תאכלו מצות". באכילת מצה הראשונה (במוציא מצה) צריך לאכול כזית מהמצה העליונה וכזית מהמצה החצויה, ואם רבים הם המסובים יוכל לחלק חתיכה קטנה מהשתי מצות והשאר ממצה שעל השולחן (אבל מעיקר הדין די שרק הבוצע יאכל מהמצות שבצע שתי כזיתות ושאר המסובים יאכלו כזית אחד).

ב. לאחר מכן יש עוד כזית שצריך לאכול בכורך, ולאחר מכן יש את האפיקומן שצריך לאכול כזית, ויש מקפידים לאכול ב' כזיתות אחד כנגד קרבן פסח ואחד כנגד המצה הנאכלת עמו.

ג. שיעור כזית מצה הוא 27 גרם ויש שכתבו שבמצות רכות יאכלו 35 גרם בגלל הנפח וראוי להחמיר בעיקר הבוצע, ולזקנים, חולים וילדים אפשר להקל בין 12 ל 15 גרם, ויש לשקול את הכזיתות בין של המצה ובין של המרור לפני החג, ואם לא עשו כן יכולים לשקול בחג ע"י משקל מכני בלבד ולא דגטלי, כיון שזה לצורך מצוה.

הגדה של פסח

יש ענין גדול להרבות בסיפור יציאת מצרים, שהרי זה עיקר הלילה, להראות ולהמחיש את האמונה בקב"ה, על כל ניסיו ונפלאותיו, וכל המרבה בסיפור יציאת מצרים הרי זה משובח (שו"ע) וימחיש לבניו ולבנותיו הקטנים והגדולים את הניסים שעשה ה' עמנו בהוציאנו ממצרים ויתאר להם את עשרת המכות וכל מילה שאומר מקיים מצווה עשה מהתורה.

ספירת העומר

א. כתוב בתורה (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-טז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום". ולכן במוציא חג הפסח מתחילים לספור ספירת העומר חמישים יום עד חג מתן תורה.

ב. וכתב בספר החינוך (מצוה רע"ג) טעם המצוה כיון שכל עיקרן של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה שכן בזכות התורה נבראו שמים וארץ וכן זו הסיבה והעיקר שנגאלו בני ישראל ממצרים לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו, כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה, עכ"ל ספר החינוך.

ג. רבותינו הראשונים נחלקו בזמן הזה שאין לנו בית מקדש ולכן אין אנו יכולים להקריב קרבן העומר האם ספירת העומר היא מדאורייתא או מדרבנן, וכיון ורוב הפוסקים סוברים שהיא מצווה מדרבנן פסק הרב עובדיה יוסף בספרו חזון עובדיה "יום טוב" (עמוד ריד') שכאשר אדם אומר את ה'לשם יחוד' לפני ספירת העומר ראוי שישמיט את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום אינה מהתורה.

ד. מצות ספירת העומר צריך לספור אותה בשפתיו ולהוציאה בפיו ולא מועיל שסופר בהרהור, ולכן אם ספר בהרהור לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולספור בפה. ולכתחילה צריך להשמיע לאזנו ואם לא השמיע לאזנו אלא ספר בשקט יצא ידי חובה.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

כנגד ארבעה אבות... (המשך)

ההורה החרד:

והנה תגובה אחרת לאותו מקרה, אשר כבר אופיינית גם לאמהות ואינה מיוחסת בעיקר לאבות:

ההורה קורא פתק. פניו מתעוותות בכאב ואכזבה, ובקול מיוסר פונה לילד ואומר לו: "בחיים לא האמנתי שיהיה לי ילד כזה שמתנהג בקלות דעת ואינו יודע ליטול אחריות על עצמו. האם אתה רוצה לגדול פרח רחוב, שאין בו רצינות ולא רוחניות?!"

מה עומד מאחורי התגובה?

צורת ההבעה של ההורה הסיגירה את מצוקתו וחרדתו. סביר להניח, שהוא פשוט חושש שמא לא יצליח לגדל את בנו בדרך הנכונה. מתוך אותה חרדה, הוא יצר את נימת הגערה שלו, שאמורה היתה לזעזע את הילד ולעורר בו תחושה שהוא אכן ניצב על פתחו של מדרון, כשרגל אחד כבר מונפת באויר בדרך לצניחה חופשית אל האבדון... הוא לא ביקר את התנהגות הילד ולא התמקד באופן נקודתי במה שהמלמד התלונן, אלא נטע רגשות אשמה כוללניות בלב הילד, כדי לעורר בו נקיפות מצפון שיעצרוהו מלהתדרדר - דבר שמפחיד את האב עד אימה.

השפעת התגובה על הילד: גישה מסוג זה, טיטע בילד רגשות אשמה, על שהוא אינו שומר על עצמו מרדת שחת. כאשר הורים נוקטים בגישה מסוג זה באופן שיטתי, מתרגל הילד לתחושה, כאילו ומסלול חייו מוביל אל האבדון וכל כולו מקולקל ומושחת. תדיר הוא ידאג וישאל את עצמו: "האם אינני מתדרדר חלילה?" גם כשיגדל, לא יסתפק בהערכה שהחברה תעניק לו, והוא יתמיד לשאול את עצמו: "האם אני ממלא את חובתי, או שמא עדיין צועד בנתיב ההפקרות?" שלוות נפשו תופר קשות, מאחר שההתלבטות התמידית הזאת תאכל בבשרו החי ותביא אותו להיות מתוח ולחוץ יתר על המידה המומלצת לבריאות נפשית תקינה.

פעמים שהתגובה משפיעה בכיוון ההפוך: באותה מידה שתגובת ההורים עלולה להביא את הילד לידי כך שיחיה באופן תמידי בספיקות ויוצף ברגשי אשמה, עלולות תגובות לא פרופורציונאליות של הורים ל"חומרת מעשיו" של הילד להביא אותו לידי גיחוך וזלזול עד שהוא יפסיק להתייחס ברצינות לאשר הם אומרים.

ראיתי מקרים, שבהם תגובה קיצונית של ההורים שהטילו אשמה כבדה על מעשים קלים שביצע הילד, הביאה לשתי התחושות המתוארות לעיל גם יחד - כשהילד מצוי בסבך המלכודת והוא נכבש תחת שתי התחושות כאחת. במצב כזה, מתוך שהילד מזלזל בדברי הוריו הנתפסים בעיניו כמנותקים מן המציאות, הוא נדחף שלא לקבל מרות, לא מהוריו ולא ממחנכיו. אך מאידך, מציקה לו המחשבה, שמא יש צדק כלשהו בדברי ההורים והוא אכן "פושע". אז הוא מתחיל לתהות על דרכו קלת הדעת. כדי להימלט מהמחשבות המעיקות הללו, מפתחים המתבגרים מזון זה מין אשליה, כביכול והם שואפים להתעלות רוחנית, בה בשעה ששאיפה מעין זו רחוקה מהם מאד (או בגלל שהם באמת קלי דעת ברמה כלשהי, או משום שהדרישה הרוחנית שהוצגה בפניהם היתה גבוהה מדי וגרמה ליאוש). האשליה החיובית רק עוזרת לצנן רגשי אשמה ואינה מעודדת שום פועל חיובי. כל מי שזוכר את חבריו מהישיבה, ודאי יזכור גם טיפוס כזה, שנע בין קנאות קיצונית לקלות דעת זועתית.

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

תן לו לצאת לבד...

צעיר הימים לא יכל לעמוד עוד בחוסר מעש, הסיט את המעטה מעל הפרפר, וזה האחרון נשא כנפיו והמריא אל על, לאחר מספר שניות נפל הלה ממעופו, אל הרצפה בלא רוח חיים.

אבא, מדוע מת הפרפר? שאל הבן בקול בוכים. האם עזרת לו לצאת הקשה אביו? כן, השיב.

אם כך דע בני כי כל כוחו של הפרפר הוא מחמת המאבק בכנפיו עד יציאתו לאוויר העולם. אולם כשסייעת בעדו, לקחת ממנו את הקושי, ועל כן לא היה בו חוסן לעוף ולנסוק.

ה'בית היהודי' טומן בחובו מהמורות לאורך כל הדרך, הללו יכולים להיות קשים מנשוא, אולם נדע ונזכור 'אין אדם נוקף אצבע אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה' (חולין ז:), ו'מה' מצעדי גבר כוננו' (משלי כ, כד), דווקא הקושי, יחד עם הכוונה נכונה, בכוחם לנווט את האדם בכלל ואת ביתנו בפרט, אל עבר המטרה והתכלית שלשמה אנו כאן.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

כרי הדשא הנרחבים, ואוירה של ארץ ישראל המחכים יחד עם משב הרוח הנעים נתנו את אותותיהם בזאטוטים הקטנים מתלמוד התורה 'מעוז הישועה', והחיוכים שובי הלב לא אחרו להראות על פניהם.

לפתע קרא מדריך הטיול 'ילדים ילדים' בואו לחזות בפלאי הבריאה' היה זה גולם ענק המכיל בתוכו פרפר קטון, שעוד לא בקע.

אחד הדרדקים ששהה במקום, שאל את דני מורה הדרך 'האם אוכל לקחתו לביתי עד שיגדל ויהא לפרפר?'

דני המדריך הושיט את ידו אל עבר הינוקא ואמר: קח ילדי, אך אחת אומר לך, כשינסה הפרפר לצאת החוצה, הוא יכה בכנפיו עד שיפלס דרך ויצא. 'זכור, אין הוא זקוק לעזרתך הנח לו שיפרוץ לעולם בכוחות עצמו'.

המסע הסתיים, הפעוטים שבו לביתם עייפים אך מרוצים. הילד שקיבל את הפרפר אץ לביתו, והמתין לבאות. והנה, החלו תזוזות, היצור הזעיר התחיל לחלץ את כנפיו, אך לאחר מיכן חדל, היה נראה למראית העין שאין בכוחו לבקוע את הגולם.

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

